

Sygn. akt V CSK 653/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa B. [...] w G.

przeciwko M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego M. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 czerwca 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002,

nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, istotne zagadnienie prawne wymaga oceny prawidłowości prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd drugiej instancji w taki sposób, że dopuszczane są dowody oferowane przez jedną stronę, natomiast odmawia się dopuszczenia dowodów drugiej strony, w sytuacji, gdy prekluzja obejmuje w jednakowym stopniu dowody obu stron. Zagadnienie to przedstawił w kontekście naruszenia zasady równości stron (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP). Przedstawiony problem dotyczy zatem kwestii równości stron w procesie. Nie stanowi on jednak zagadnienia prawnego, uzasadniającego przyjęcie skargi do rozpoznania, bowiem nie zachodzi możliwość zaistnienia jego rozbieżnych ocen. W orzecnictwie Sądu Najwyższego (również w dwukrotnie wydanych już w tej sprawie wyrokach), Trybunału Konstytucyjnego ani Trybunałów Europejskich zasady tej się nie kwestionuje, przeciwnie, wielokrotnie podkreślano jej znaczenie. Nie ma zaś podstaw generalne twierdzenie, że zmiana ustaleń faktycznych w sądzie drugiej instancji prowadzi do pozbawienia strony instancji odwoławczej. Tego rodzaju twierdzenie musi się opierać na zarzucie naruszenia konkretnych przepisów natury procesowej, w powołanej zaś podstawie kasacyjnej nie przytoczono przepisów regulujących postępowanie dowodowe, które naruszyć miał Sąd Apelacyjny, czyniąc własne ustalenia. Zagadnienie prawne powinno mieć związek z podstawą kasacyjną, na której oparte są zarzuty i wnioski kasacyjne. Argumentacja skarżącego zmierza w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, co jednak nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

